

AZ EGYHÁZI ÉV

Advent – Jézus Krisztus eljövetele

Ajánlott zsoltárok: 24, 25, 40, 50, 75, 80, úrvacsorai énekként: 378, 388.

Adventi himnusz, a protestáns graduálok nyitótétele
szöveg: Batthyány-Óvári-Ráday-graduál, 17. század eleje | dallam: Kolozsvár, 1744

371

1. Új vi - lá - gos - ság je - le - nék,
Ó té - vely-gés csen-de - se - dék;
Is - ten I - gé - je je - le - nék,
Ú - jon - nan né - künk a - da - ték.

2. Evangélium erejét, / Krisztust, áldott szent Igéjét,
Atya Isten nagy jó kedvét, / Megmutatá ő kegyelmét.
3. Kit sok száz esztendeiglen / Eltitkolt volt Atya Isten,
Mint megmondá jövendölvén / Ámos próféta könyvében.
4. Ezt a mi hitelenségünk / És nagy telhetetlenségünk,
Érdemlette tévelygésünk, / Emberbeli reménységünk.
5. Igaz az Isten Igéje, / Kivel él ember elméje,
Kinek megmarad ereje, / És el nem vész ő reménye.
6. Kérünk, Úr Isten, tégedet, / Erősítsd meg híveidet,
Hogy vehessük szent Igédet, / És vallhassuk te hitedet.
7. Mert csak te vagy bizodalmunk, / Ördög ellen nagy
gyámolunk,
Testünk ellen diadalmunk, / E világ ellen oltalmunk.
8. Dicsőség legyen Atyának / És egyetlenegy Fiának,
Ezeknek Ajándékának; / A dicső Szentháromságnak.

1. Meny - nye - i I - ge, je - le - nél,
 Ö - rök A - tyá - tól ki - jö - vél,
 Tes - tet ma - gad - ra fel - ve - vél,
 S ab - ban min - ket üd - vö - zí - tél.

2. Te vagy Atyánknak Igéje, / Kit Ádámnak megígére,
 És Ábrahámnak hirdete, / Dávidnak is megjelente.
3. Világosítsd meg elménket, / Szenteld meg a mi szívünket,
 Hogy ismerhessünk tégedet, / Utálhassuk bűneinket.
4. Erősítsd bennünk hitünket, / Nyerhessük üdvösségünket;
 Te légy minékünk épület, / Út, igazság, örök élet.
5. Hogy mikor eljössz ítélni, / Minden szív titkát kivenni,
 A jóknak minden jót adni, / A gonoszokat büntetni:
6. Akkor tőled bűneinkért / Ne vess el - lám, te azokért
 Magas keresztfán ontál vért -, / Sőt üdvözíts érdemedért.
7. Dicséret és nagy dicsőség, / Adassék néked tisztesség,
 Ki Atyával egy Istenség, / Szentlélekkel vagy egy Felség.

Énekelhető a 170. ének (Az Úr Istent magasztalom) dallamára is.

1. Csil - la - gok - nak te - rem - tő - je
 És hí - vek - nek fé - nyes - sé - ge,
 Krisz - tus, min - den Meg - vál - tó - ja,
 Légy ké - ré - sünk meg - hal - ló - ja!

2. Ki világon könyörülven, / Örök halált eltérítven
 Meggyógyítád e világot, / Hozván néki orvosságot.
3. E világnak alkonyatán, / Idejének végét látván,
 Dicsőséges Szentlélektől / Szűz méhében testet öltél.
4. A te erős hatalmadnak / Minden térdek meghajolnak,
 Mennyeiek és földiek / Úrnak vallják fölségedet:
5. A nap felkél és elnyugszik, / A hold szépen fényeskedik,
 Csillagok is világolnak, / Híven tartják ő útjukat.
6. Szentséges Úr, téged kérünk, / Jövő Bíránk és Életünk:
 E napokban őrizz minket, / Védj Sátántól hívedet!
7. Hálát adjunk az Istennek, / Atya, Fiú, Szentléleknek,
 Három személy Fölségének, / Egymivoltú Istenségnek!

1. Ó, né - pek - nek Meg - vál - tó - ja,
Jö - vel, Szűz - nek szent Mag - zat - ja,
Mert mind ez vi - lág csu - dál - ja:
Is - ten - nek szűz - től lesz Fi - a.

2. Atyától lőn kijövése, / És ahhoz lesz megtérése;
Pokolig lőn leszállása, / De felmegyen mennyországára.
3. Ki Atyával vagy egyenlő, / Testben légy nagy győzedelmű;
Te isteni nagy erődből / Ments meg erőtlenségünktől.
4. A te jászlad immár fénylik, / Az éj megvilágosodik;
Homály, sötétség távozzék, / A hitnek világa fényljk.
5. Dicsőség légyen Atyának / És egyetleny Fiának,
Szentlélekkel egyetemben, / Most és mindörökké. Ámen.

1. Jöjj, né - pek Meg - vál - tó - ja,
Szűz - nek é - kes vi - rá - ga,
Mind e vi - lág csu - dál - ja,
Mint jöt - tél, Is - ten Fi - a.

2. Nem emberi erőtől, / De Szentlélek Istentől
Ige testbe öltözék, / Szűz méhe megvirágzék.
3. Jöve ágyas házából, / Tiszta szűz szent méhéből;
Isten, ember ő egyben, / Eljött hozzánk már testben.
4. Szent Atyjától földre jött, / Szállt poklokra és győzött,
Atyjához emeltetik, / Ő székibe ültetik.
5. Atya Isten szent Fia, / E világnak istápjá:
Gyarló néped sok baja / Rád szállt, légy bajvívója!
6. Jászolod immár fénylik, / Új világa tündöklk,
Melytől éj elenyészik, / Hitünk megerősödik.
7. Dicsőség néked, Urunk, / Mi kegyelmes Megváltónk!
Dicsőség szent Atyádnak / És mi Vigasztalónknak!

1. Ó, jöjj, ó, jöjj, Im - má - nu - el,

Hogy mentsd meg, kér - lel Iz - rá - el.

Ím, fog - ság - ból kél só - ha - ja,

Oly mesz - sze Is - ten szent Fi - a.

Ör - vendj, ör - vendj, ó, Iz - rá - el,

Mert el - jö - vend Im - má - nu - el!

2. Ó, jöjj, ó, jöjj el, Bölcsesség, Ó, Egyszülött, kit ad az ég,
Te, gyöngédség és óserő: Amit tudnunk kell, tárd elő!
Örvendj, örvendj, ó, Izráel, Mert eljövend Immánuel!
3. Ó, jöjj, ó, jöjj el, Adonáj, Ki forgószelelől szólalál,
Így adtál törvényt népednek, Jöjj, fenségedben jelenj meg!
Örvendj, örvendj, ó, Izráel, Mert eljövend Immánuel!
4. Ó, jöjj el, Jesse vesszeje, És állj a Rossznak ellene:
A mélyből, mely már eltemet, A sírból hozd ki népedet!
Örvendj, örvendj, ó, Izráel, Mert eljövend Immánuel!

5. Jöjj, Dávid kulcsa, nyisd ki hát Az égi honnak ajtaját,
A mennyországba tárj utat, És rekeszd el a poklokat!
Örvendj, örvendj, ó, Izráel, Mert eljövend Immánuel!
6. Ó, jöjj, ó, jöjj el, Napkelet, Hogy megvigasztald népedet:
Törd át a sűrű éj ködét, És oszlasd gyászát szertesztét!
Örvendj, örvendj, ó, Izráel, Mert eljövend Immánuel!
7. Ó, jöjj, ó, jöjj el, Nagy Király, Kit minden nemzet várva vár.
A bűnből mentsd ki hívedet, Kit sárból formált szent kezed.
Örvendj, örvendj, ó, Izráel, Mert eljövend Immánuel!

Az adventi várakozás utolsó hét napján (december 17–23.) énekelhetjük a fenti ének egy-egy versét. Ezek az ősi imádságok Jézus Krisztust ószövetségi előképeken, próféciák adta neveken szólítják meg. Ő a Megváltó, aki egyben a *Sapientia* – Bölcsesség; *Adonai* – Urunk; *Radix Jesse* – Jesse vesszeje; *Clavis David* – Dávid kulcsa; *Oriens* – Napkelet; *Rex gentium* – Népek Királya; és *Emmanuel* – Velünk az Isten. A latin nevek kezdőbetűi visszafelé olvasva különleges üzenetet rejtenek: *ero cras*, azaz: holnap leszek. E gazdag imádság-sorozat a 18–19. században nyert verses feldolgozást, melyben a versszakok sorrendje némileg megváltozott. Az énekversekhez a következő igeszakaszok kapcsolódnak: 5Móz 30,10–14; Ézs 7,14; 8,8–10; 9,1–6; 11,10–12; 22,22; 42,6–7; 49,8–9; Dán 7,13–14 és Mt 1,23.

1. Ka-puk, e-mel-ked-je-tek! Ki - ál - tó szó hal - lik,

Ím, jó fe-je-del-me-tek, Az i - dő haj - nal - lik:

Har-mat - tal ra-kott fe - je, Vé - le sok ál - dá - sa,

Bé - tölt tel - jes i - de - je, Hogy minden test lás - sa.

2. Ímhol jó a Vőlegény, / Lelkem, menj elébe,
Keress nyugtod mint szegény / Gazdag kebelébe;
Kedves vendéget várok, / Szívem ajtajárul
Hulljanak a závarok, / Mert már közel járul.
3. Már az ég harmatozzon, / A föld igazságot,
Mint bő gyümölcsöt, hozzon: / Indíts vigasságot,
Ó, kegyes Immánuel, / Mert várlak valóba;
Ó, te, kiseded Sámuel, / Jöjj el már Silóba!
4. Az utat egyengessed, / Szívemben a mérget
S örömgöyökért égessed, / Lelkemről a kérget,
A keménységet vedd ki, / Hogy meglágyulhassak,
A gatz s gerendát szedd ki / Szememből, hogy lássak.

5. Az Illésnek lelkével / Ruházz fel engem is,
Szent szerelmed tüzével / Égjen én lelkem is.
Áldj meg oly kegyességgel, / Hogy higgyek és szóljak,
Hűségedre hűséggel / Másokat unszoljaik.
6. Isten Báránya, jövel, / Mutasd szelídséged;
Uram, felemelt fővel / Várom üdvösséged.
Igazság napja, támadj, / Adj világosságot,
Magamnak nincs: reám adj / Örök igazságot.
7. Dávid gyökere s ága, / Fényes hajnalcsillag,
Pogányok kívánsága, / Megígért áldott mag;
Isai törzsökéből / Származott vesszőszál:
Nékem Atyád kedvéből / Erős torony s kőszál!
8. Bennem az Úr temploma / Általad készüljön,
Vessen a bűnnek nyoma, / Lelked újjászüljön.
Méltóztass személyedre / E gyarló világon,
Dicső jelenlétedre / Düljön le a Dágon.
9. Tégy szívedre pecsétül, / Bélyegül karodra:
Így Lelked erejétül / Élek csak számodra.
Mindvégig velem maradj / Mennyei erővel,
Holtom óráján ne hagyj, / Jövel! Ámen, jövel!

Az ének szövegéhez a következő igeszakaszok kapcsolódnak: Zsolt 24,7; Mt 25,6; Ézs 45,8; 40,3; Mt 7,5; Lk 21,28; Jel 22,16; Ézs 11,1; 1Sám 5,2-4; Énekek 8,6; Jel 22,20.

1. Jé - zus, szü - let - tél üd - vös - sé - günk - re,
A - mint ré - gen - te va - la í - gér - ve,
A - tya Is - ten - nek nagy sze - rel - me,
Em - be - ri nem - hez tet - szik eb - be
ke - gyes - sé - ge.

2. Első szüleink vétkei miatt
És az ördögi csalárdság miatt
Hoztunk magunkra örök halált,
És kárhozatot, pokol kínját, sok nyavalyát.
3. Nem volt senki sem, ki megmentene,
Ámde szent Atyád megkönyörüle,
Téged ígére, s idő telvén
Szabadítóul nekünk mennyből alákülde.
4. Értünk felvettél a Szűztől testet,
Melyben szenvedtél s tettél eleget;
Elvetted a mi bűneinket,
Nyervén minékünk örök éltet, dicsőséget.

5. Siess már hozzánk, megváltó Urunk!
Adjad, hogy végig benned bízassunk,
És szent Atyáddal megláthassunk,
Mennyben tevéled lakozhassunk, vigadhassunk.
6. Légyen tisztesség te Felségednek
És szent Atyádnak, mi teremtnőknek,
És egyetemben Szentléleknek:
Dicsőség a Szentháromságnak, egy Istennek!

Ézs 45,8; 2Pt 1,19 | szöveg: F. Spee von Langenfeld, 1622 | fordítás: Eger, 1855
dallam: 17. századi német korál magyar népi gyűjtésből, Tornynosnémeti (Abaúj m.)

379

1. Ó, jöjj, ó, jöjj, Üd - vö - zí - től!
Be - tel - je - sült már az i - dő.
Törd át az ég zárt aj - ta - ját,
Vár a vi - lág só - várg - va rád.

2. Megnyílt az ég harmatozva, / Megváltónkat hogy lehozza.
Ég felhői, nyíljatok szét, / Hozva Jákob fejedelmét!
3. Föld, virulj ki, völgyön-halmon / Viruló zöld hadd fakadjon!
Nyílj ki, földnek szép Virága, / Dávid házának Királya!
4. Ó, fényes Nap, ó, szép Csillag, / Téged vágyunk mi látni csak.
Kelj fel, Napunk, fényességed / Űzze el a sötétséget!

1. Szent É - zsa - i - ás így ír Krisz-tus-nak

szent szü - le - té - sé - ről,

Hogy egy vesz-szö-szál fel - ne - ve - ke - dik

Jes - se gyö - ke - ré - ről.

2. Ennek gyökerén egy virágocska, úgymond, nevelkedik,
Kin az Istennek, ő szent Atyjának Lelke megnyugoszik.
3. Győzedelmesnek, nagy hatalmasnak, irgalmasnak vallja,
A kegyelemmel és igazsággal őt teljesnek mondja.
4. Ez által leszen az Úr Istennel nekünk békességünk,
Mert közbenjárónk szent Atyja előtt ő leszen minékünk.
5. Drága jószágot és örökséget szerez ő minékünk,
Adósságunkat nagy gazdagsággal megfizeti értünk.
6. Igazságával mind e világot megítélni fogja,
Mert az Úr Isten az ítéletet kezébe bocsátja.
7. Nagy békességet, lelki örömet hoz ő e világra,
Mert birodalmat, nagy királyságot vészen fel vállára.
8. Általa leszen, hogy a bárányok a farkassal laknak,
Semmi bántásuk oroslánoktól nem leszen juhoknak.
9. Győzedelmének hatalmaságát valakik meglátják,
Krisztus Jézusnak isteni voltát mindazok imádják.
10. Nagy bátorsággal szegény bűnösök akkor könyörögnek;
Krisztus nevében lelki és testi ajándékot vesznek.

11. Az ő zászlóját felemelteti Anyaszentegyházban,
És szent igéjét prédikáltatja e széles világban.
12. Ezt megcselekszi a seregeknek Ura és Istene,
Az Úr Istennek reánk áradott buzgó nagy szerelme.
13. Nagy vigasságunk, örvendezésünk legyen e gyermekben;
Mert üdvösségünk vagy on minékünk szent születésében.

Lk 1,26-38 | szöveg: *Mittit ad virginem* latin szekvencia (P. Abelardus)
fordítás: Lócse, 1635 | dallam: Kolozsvár, 1744

1. Kül - dé az Úr Is - ten Hú - sé - ges szol - gá - ját,

Szűz - höz Ná - zá - ret - ben, Gáb - ri - el an - gya - lát,

Hoz - zánk jó - ked - vé - ben:

2. Menj el Máriának / E jót megmondani,
A régi Írásnak / Titkát jelentsd ki / Angyali erőddel.
3. Mondd ezt: Ó, szent, kegyes, / Üdvözlésem végved;
Ajándékkal teljes, / Az Úr van tevéled; / Szűnjék hát félelmed.
4. Szent szűz, méhedbe vedd / Az Úr Isten Fiát,
Melyben megőrizzed / A szüzesség jussát, / Minden tisztaságát.
5. Hallá s elfogadá / E parancsolatot,
Hívé, és fogada / Méhében magzatot, / De nagy Csudálatost,
6. Emberi nemzetnek / Hű tanácsadóját,
Jövendő életnek / Maradandó atyját / Örök békességben;
7. Kinek erőssége / Minket úgy őrizzen,
Hogy a világ vétke / Minket meg ne sértsen, / Pokolra ne vessen;
8. De a Bűnbocsátó / Végye el vétkünket,
Légyen igazítónk, / Adjon örökséget / Mennyek országában.

1. Ál - dott Iz - rá - el - nek U - ra,
Mert ő a ke - gyel - mes A - tyá,
Ki min - de - ne - ket meg - ál - dott,
És szent Fi - á - val meg - vál - tott.

2. Dávidnak ezt megígérte, / Próféták által hirdette,
Ígéretét nem feledte, / Szent Fiát értünk elküldte.
3. Hogy kimentsen a veszélyből, / Törvénynek nehéz átkából,
Kárhozattól és kétségből, / A rettenetes fogságból.
4. Megmutatta nagy jóvoltát, / Hozzánk való nagy irgalmát,
Teljesítette mondását, / Esküvését, fogadását.
5. Ábrahámnak ezt fogadta, / Amikor neki azt mondta,
Hogy egykor tőle származik, / Kiben minden megáldatik.
6. Hogy a békéltelenségéből, / Megszabadulván a bűnből,
Kárhozattól és kétségtől, / Pokolbéli ellenségtől,
7. Néki szentségben szolgáljunk, / Mert Krisztus a mi
váltságunk,
Csak ő a mi igazságunk, / Akit hittel megragadunk.

8. Téged, gyermek, pedig hívnak / Az Isten prófétájának,
Hogy utat készíts az Úrnak, / Ki ellene áll pokolnak.
9. Vezérelsz minket hozzája, / Mert ő az üdvösség útja,
Kit jóvoltából az Atya / A tévelygőknek mutata.
10. Ily kegyelmes volt az Atya, / Tekintve romlott sorsunkra,
Mert mennyországból meglátott, / Szent Fia vérén megváltott.
11. Azért nézz reánk Úr Isten, / Kik megvakultunk a bűnben,
Gerjessz Szentlelket szívünkben, / Hogy élhessünk mi
lelkünkben.
12. Dicséret néked, szent Atyánk, / Ki uralkodol mennyekben,
Szent Fiaddal mindörökké, / Szentlélekkel egyetemben.

» Amikor pedig eljött Erzsébet születésének ideje, fiút szült... A nyolcadik napon eljöttek körülmetélni a gyermeket, és apja nevéből Zakariásnak akarták nevezni. Anyja azonban megszólalt, és ezt mondta: Nem, hanem János legyen a neve. De ezt mondták neki: Senki sincs a rokonságodban, akit így hívnának. Ekkor intettek az apjának, hogy milyen nevet akar neki adni. Ő pedig egy írotáblát kért, és ezt írta rá: János a neve. Mindnyájan elcsodálkoztak. És azonnal megnyílt Zakariás szája, megoldódott a nyelve, beszélni kezdett, és áldotta az Istent... Apja, Zakariás, betelt Szentlélekkel, és így prófétált: Áldott az Úr, Izrael Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét... (Lk 1,57.59–64.67–68)

1. Ma - gasz - tal - ja az én lel - kem
Az U - rat mind él - tig - len,
És ör - ven - dez az én szí - vem
Meg - tar - tó Is - te - nem - ben,
Hir - de - tem ke - gyes - sé - gét
És nagy jó - té - te - mé - nyét.

2. Mert kegyesen megtekinté ő szolgáló leányát,
Jóvoltából meg nem veté Hű, alázatos voltát,
Mert íme, minden nemzet Boldognak mond engemet.
3. Mert énelem nagy dolgokat Tón a hatalmas Isten,
Midőn egyszerű voltomat Felemelé kegyesen,
Szent azért az Ő neve, Áldandó dicsősége.
4. És az Ő irgalma vagyon Nemzetségről nemzetre,
Örökké néz irgalmason Minden istenfélőre,
Hatalmas dolgot szerze Ő karjának ereje.

5. A kevély gondolatúknak Menten eszeket veszté,
Dühös szándékát azoknak A jókra nem ereszté,
Engem is nagy irgalma, Megtarta nagy hatalma.
6. A hatalmas gonoszokat Ő székükből levoná,
És az alázatosokat Híven felmagasztalá,
Mert szeret szelídeket, És gyűlöl kevélyeket.
7. A nyomorult éhezőket Minden jókkal bétölté,
A gazdagsággal tölteket Üresen elereszté,
Mert Őtőle mindenek Bölcsen vezéreltetnek.
8. Izráelt, az ő szolgáját Híven hozzá fogadá,
Említvén irgalmasságát, Népet meglátogató,
Rájok nyújtván kegyelmét, Betölté ígérétét.
9. Amiképpen szólott vala Mi első atyáinknak,
Ábrahámnak mit megmonda És ő maradékinak,
Ím, mind megteljesíté, Áldjuk ezért örökké.

» Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, megmozdult a magzat a méhében. Betelt Erzsébet Szentlélekkel, és hangos szóval kiáltotta: Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse! Hogyan lehetséges, hogy az én Uram anyja jön el énhozzám? Mert íme, amint meghallottam köszöntésed, ujjongva mozdult meg méhemben a magzat. Boldog, aki elhitte, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki. Mária pedig ezt mondta: Magasztalja lelkem az Urat, és ujjong az én lelkem megtartó Istenemben... (Lk 1,41–46)

Énekelhető a 375. dicséret (Jöjj, népek Megváltója) dallamára is.

1. Ál - dott az e - gek U - ra,
Szent, i - gaz min - den sza - va,
Mert Fi - át, ím, el - küld - te
A mi üd - vös - sé - günk - re.

2. Serege az atyáknak / És a szent prófétáknak
Amit kívánt s hirdetett, / Ím, mind beteljesedett.
3. Sion üdve, nagy Király, / Érettünk a földre száll,
Hogy legyen mi Megváltónk, / Istennél közbenjárónk.
4. Jövel, gyengék ereje! / Áldlak, üdvöm kútfeje.
Jöjj, egyengesd te magad / Én szívemhez utadat!
5. Szállj hozzám, dicső Király, / Tőlem soha el ne válj,
Jöjj, tisztítsd meg szívemet, / Gyomláljad ki vétkeket!
6. Ó, élet Fejedelme, / Ha eljössz ítéletre,
Add, jobboldra juthassak, / Mint híved megállhassak!

1. Szép Haj-nal-csil - lag, Jé-zus, ra-gyogj fel!
Tel - jék meg szí - vünk tisz-ta fé-nyed-del!
Ád - ven-ti csend-ben té-ged vá - runk.
Jöjj, U-runk Jé - zus, ma-radj ná - lunk!

2. Adj erőt nekünk vinni szertesét
Irgalmad fényét! Tűnjék a sötét!
Ádventi csendben téged várunk.
Jöjj, Urunk Jézus, maradj nálunk!
3. Életet, békét hozol te nekünk.
Téged szolgáljon teljes életünk!
Ádventi csendben téged várunk.
Jöjj, Urunk Jézus, maradj nálunk!

1. Jöjj, ál - dott nagy Ki - rá - lyunk,
Ú - jítsd meg szent Egy - há - zad,

Szí - vünk csak té - ged vár,
A go - noszt úzd el már!

Add i - géd tisz - ta fé - nyét,

Gyújtsd fel szí - vünk re - mé - nyét,

Ó, Jé - zus, jöjj hoz - zánk!

2. Ha elcsügged a lelkünk, / Te adsz reménységet,
Ha megfárad a testünk, / Elnyerjük erődet.
Meváltónk, arra kérünk, / Védjed, óvjad az éltünk!
Ó, Jézus, jöjj hozzánk!

1. Ál - dott az Is - ten, mind-nyá-junk-nak Aty - ja,

Ki az ő né - pét, ím, meg-lá - to - gat - ta,

És meg-vál - tot - ta, mint í - gér - te ré - gen,

Nagy ke - gyel - mé - ben.

2. A szent próféták eleitől fogva
Az Úr Jézusról szóltak álmélkodva;
Bölcsek, királyok, szegények őt várták, / Látni kívánták.
3. Kik a halálnak árnyékában járunk,
Te vagy, ó, Jézus, tündöklő világunk;
Békesség útján, míg a mennybe érünk, / Te vagy vezérünk.
4. Benned jelent meg az Isten kegyelme,
Melyet nem ér föl az emberi elme;
Mert hitünk titka, hogy e földre jöttél, / Testbe öltöztél.
5. Ádventi vendég, végy szállást minálunk,
Szívünkben állíts trónt, örök Királyunk.
Téged követni és szolgálni néked / Te adj húséget!

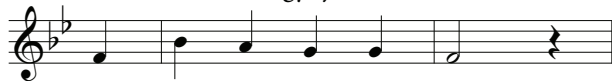
1. A jöt - tőd mi - ként vár - jam,
Ki min - de - nek - nek vá - gya,

Ho - gyan fo - gad - ja - lak,
Ki lel - kem é - ke vagy?

Ó, Jé - zus, gyújts e szív - be'

Most szent szö - vét - ne - ket,

Hogy ke - res - sem és ért - sem

Te szent tet - szé - se - det!

2. Ma Sionod hint néked / Zöld palmaágakat,
És én is áldlak téged, / Mondván zsoldárokat.
A szívem örvendezve / Csak téged dicsóít,
És buzgón zengedezve / Hirdeti tetteid.
3. Ó, mit tettél értem, / Mint szerzél örömet!
Nemrég még testem-lelkem / Kínok közt szenvedett,
És áldott országodból / Én, jaj, kiűzettem;
Te örök jóvoltodból / Azt visszanyerhettem.

4. Én rút fogságban voltam, / Te megszabadítál,
És voltam gyalázatban, / Te felmagasztaltál,
És égi dicsőségre / Te magad emeltél,
És örök üdvösségre / Te elsegítettél.
5. Az örök fényességből / E földre mi hozott?
A szerelmed, mely mennyből / Engem itt meglátott!
Mert láttad e világot / S a tenger szenvedést:
Otthagyván mennyországot, / E földre hoztál fényt.
6. Ezt jól szívedbe vessed, / Kit bánat ért vagy gyász,
Kit lelki szenvedésed, / Sok bűnöd megaláz!
Ó, ne félj, közel van már / A te segítséged,
Mert Jézus, földre szállván, / Hozza békességed.
7. Már éjjel-nappal nem kell / Azon aggódnotok,
Hogy pislákoló hittel / Miként fogadjátok,
Mert önként jön le hozzánk / Az élő Szeretet,
Örömet, békét hoz ránk / A bűn és baj helyett.
8. Ó, ne féljetez tőle, / Bár sok a bűn, a gond,
Hisz elfedezi őket / A mi hű Megváltónk!
A megtérő szíveknek / Ő üdvösséget hoz,
A benne reménylőknek / Ő békességet oszt.
9. Hát ne félj ellenségtől, / Se mérges nyilatól:
A szabadítás eljön / Az egek Urától!
A győztes Jézus jön már, / És győzelmet szerez,
És zúg és zeng a zsoldár, / A földön béke lesz.
10. Az Úr ítélni fogja / Az őt ítéltetőt,
De kebelére vonja / Az őbenne hívót.
Ó, jöjj el, Dicsőségünk, / A lelkünk óhajtoz,
Hisz te vagy örökségünk, / Hát emelj magadhoz!

Az adventi időszak többféle üzenetét is hordozó ének második verse – a virágvasárnapi történetre utalva, amely a középkori olvasmányrendben advent első vasárnapjának evangéliuma – a királyként érkező Krisztust dicsóítja. Az 1–5. vers őhozzá szóló imádság, a 6–10. vers a gyülekezethez szóló prédikáció, egészében pedig adventi úrvacsorai énekként is jól használható.

1. Ki - tá - rom e - lőt - ted szí - vem,
Ó, jöjj, légy ven - dé - gem ne - kem,
Üdv és é - let for - rá - sa vagy,
Bé - kes - sé - get, e - rőt Te adj!
Ha gond és bá - nat por - ba von,
Ó, térj be hoz - zám, Jé - zu - som!

2. Jöjj el, lelkem epedve vár, / Irgalmas mennyei Király!
És ragyogtasd tekinteted / E bujdosás völgye felett,
Hogy járjak a te utadon. / Ó, térj be hozzám, Jézusom!
3. Jöjj, és oszlasd el a homályt, / Mely tévelygő szívemre szállt;
És erősítsen szent kezed, / Ha harcokban elcsüggedek!
Ha bűnöm súlyos terhe nyom, / Ó, térj be hozzám, Jézusom!
4. Jöjj, hű őrizőm, ó, jövel, / Kegyelmeddel maradj közel;
Ha köd takarja arcomat, / Nyiss örök hazámba utat,
Hol szent neved magasztalom! / Ó, térj be hozzám, Jézusom!

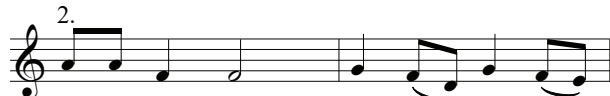
1. Várj, em - ber szí - ve, ké - szen, mert jó a Hős, az Úr,
Ki üd - vös - sé - ged lé - szen, szent győztes har - co - sul,
Fényt, él - tet hoz - va jó, Megtört az ó - si á - tok:
Kit vá - gya - koz - va vár - tok, be - tér hoz - zá - tok Ó.

2. Jól készítsétek útját! A Vendég már közel!
Mi néki gyűlölt, utált, azt mind vessétek el!
A völgyből domb legyen, Hegycsúcs a mélybe szálljon,
Hogy útja készen álljon, ha Krisztus megjelen.
3. Az Úr elé ha tárod a szív alázatát,
Őt nem hiába várod: betér hozzád, megáld.
A testi gőg: halál! De bűnödet ha bánod,
Szentlelke bőven árad, s a szív üdvöt talál.
4. Ó, Jézusom, szegényed kér, vár, epedve hív:
Te készítsd el: tenéked lesz otthonod e szív.
Jer hű szívembe hát! Habár szegény e szállás,
De mindörökre hálás, úgy áldja Krisztusát.

Kánonban is énekelhető, befejezéskor elfogyó szólamokkal.

1. A ső-tét - ség szűn - ni kezd már,

2. Az a csil - lag el - jő hoz - zánk,

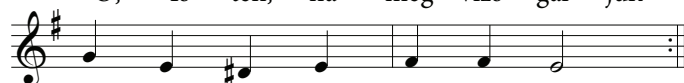

3. Vé - get ér a gyász, a só - haj - tás.

2. Ahol az a csillag kigyúl,
A többi mind elhalványul,
Őelőtte minden térdre hull.
3. Ahol annak fénye árad,
A halálból élet támad,
A gonosznak híre sem marad.
4. Ébredj föl hát, aki alszol,
Támadjál föl a halálból,
S fölragyog majd néked a Krisztus.

1. Ál - mél - ko - dás - sal csu - dál - juk
Ó, Is - ten, ha meg - vizes - gál - juk

Vég - he - tet - len sze - rel - med,
Ki - je - len - tett ke - gyel - med;

Ezt száj ki nem mond - hat - ja,

Nyelv nem ma - gya - ráz - hat - ja.

2. Mert az emberi nemzetet / Annyira becsülötted,
Hogy te egyetlenegyedet / Érette elküldötted
Emberi ábrázatban, / Hogy élne gyalázatban.
3. Ó, Isten bölcsességének / Megfoghatatlan titka!
Mély tengerét szerelmének / Ki értené, mily ritka;
Ki ezt eszébe venné, / Mélyen szívébe tenné.
4. Mi azért vígan dicsérünk, / Ó, jó Atyánk, tégedet,
Magasztalunk, s arra kérünk, / Hogy te szeretetedet
Gerjesszed fel szívünkben, / Jobban-jobban lelkünkben.

1. Di - csé - re - tet mond nyelv - ve min - den - nek
Te - né - ked, kö - nyö - rü - lő Is - ten - nek,
Hogy meg - lát - ván nya - va - lyás sor - sun - kat,
El - vé - gez - ted sza - ba - dí - tá - sun - kat,
E - vég - re Fi - ad kül - déd e vi - lág - ra,
Hogy u - tat nyis - son né - künk mennyor - szág - ra.

2. Megaláztad, hogy felmagasztaljon,
Ő szomorkodott, hogy vigasztaljon;
Szegénységben élt, hogy gazdagítson,
Mehalt, hogy minket megszabadítson
Kárhozatától az örök halálnak:
Ily dolgot még angyalok is csudálnak.

3. Áldott légy, Atyánk, hogy könyörültél,
És hozzánk ilyen megtartót küldtél!
Vigy elébb ennek ismeretében,
Adj üdvösséget Fiad nevében;
Igaz hit által köss össze övele,
Melynek a szeretet légyen kötele.
4. Tekints Fiadnak szent érdemére,
Melyet elődbe tett drága vére;
Érte bocsásd meg sok bűneinket.
A kárhozattól szabadíts minket,
Általa végre hozzád égbe érjünk,
Ott szent Fiaddal s Lelkeddal dicsérjünk!

» Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. (Jn 1,14)

1. I - gaz Is - ten, í - gé - re - ted - ben
A - mit a te szent be - szé - ded - ben

Vál - toz - ha - tat - lan va - ló - ság!
Meg - mon - dasz, az mind i - gaz - ság.

Könnyebb meg - a - vul - ni, Vég - kép - pen el - múl - ni

A ter - mé - szet - nek,

Mint sem - mi - be men - ni Az i - gaz, is - te - ni,

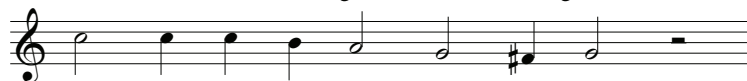
Szent í - gé - ret - nek.

2. Megmondottad volt még kezdetben / A legelső emberpárnak,
Hogy ők a szomorú esetben / Mindörökké nem maradnak:
Küldesz vigasztalót, / Ő magvukból valót, / Ki eredeti,
Elvesztett jussukba / És boldogságukba / Visszahelyezi.
3. Lelki örömmel megújulva / Imádjuk szent Felségedet,
Hogy ismét mireánk fordulva / Szemléljük régi kedvedet.
Megnyitjuk szívünket, / Kitárjunk keblünket, / Hogy Jézusunkat
Ekképpen fogadjuk, / Híven általadjuk / Néki magunkat.

4. Tarts meg bennünket az országban, / Melyet ő köztünk állított,
Adj részt abban a boldogságban, / Melyet a földre ő hozott!
Hol az ő széke áll, / És ahol reánk vár / Mi üdvösségünk,
Hol az ő hívei / Száma közt mennyei / Országlást érvünk.

Jer, ál - dott ven - dég, vá - runk té - ge - det,

Tisz - tít - juk a te u - ta - dat,

E - gyen - get - jük a te ös - vé - nye - det:

Mu - tasd meg ná - lunk ma - ga - dat!

E - rős hit - tel szí - vünk - be fo - ga - dunk,

Ál - lan - dó szál - lást ott a - dunk.